

Cartea lui Ioel și Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea Iaodiceană - Numărul Patruzeci

Jeff Pippenger

2026-02-03

Numărul patruzeci

Petru era, în chip simbolic, la Cezareea lui Filip, la ceasul al treilea, îndreptându-se spre Cezareea Maritimă și ceasul al nouălea. Potrivit lui Matei și Marcu, după șase zile, Petru, Iacov și Ioan se aflau pe Muntele Schimbării la Față. Luca menționează opt zile, între Paniu și Munte. De la porțile iadului, la Cezareea lui Filip, până la moarte de cruce, cu un popas pe drum la Muntele Schimbării la Față. Trei pași de la Paniu până la legea duminicală. Cezareea la început, Muntele la mijloc și Cezareea la sfârșit. Iadul la început, moartea la sfârșit, cu slava lui Dumnezeu la mijloc. O răzvrătire alfa, reprezentată de porțile iadului, și o răzvrătire omega, reprezentată de moartea Fiului lui Dumnezeu.

Cezareea lui Filip este temelia, căci acolo Hristos a identificat Stânca pe care avea să-și zidească Biserica. Muntele Schimbării la Față este treapta a doua, unde templul este desăvârșit și piatra de coronament este așezată. A urmat apoi treapta a treia, a judecății, la cruce.

Și le-a zis: Adevărat vă spun că sunt unii dintre cei ce stau aici care nu vor gusta moartea până nu vor vedea împărăția lui Dumnezeu venind cu putere. Iar după șase zile, Iisus i-a luat cu Sine pe Petru, pe Iacov și pe Ioan și i-a suit deoparte, numai pe ei, pe un munte înalt; și S-a schimbat la față înaintea lor. Iar veșmintele Lui au devenit strălucitoare, albe ca zăpada, atât de albe încât niciun înălbitor pe pământ nu le poate albi așa. Și li s-au arătat Ilie împreună cu Moise; și vorbeau cu Iisus.

Iar Petru, răspunzând, a zis lui Iisus: Învățătorule, bine este nouă să fim aici; să facem trei colibe: una Ție, una lui Moise și una lui Ilie.

Căci el nu știa ce să spună; căci erau cuprinși de mare frică. Și s-a făcut un nor care i-a umbrat, și din nor a venit un glas, zicând: „Acesta este Fiul Meu cel iubit; pe El să-L ascuțați.” Și îndată, privind împrejur, nu au mai văzut pe nimeni, decât pe Iisus singur, cu ei. Și pe când se coborau de pe munte, le-a poruncit să nu spună nimănui cele ce văzuseră, până când Fiul Omului va învia din morți. Și au păstrat cuvântul acesta între ei, întrebându-se unii pe alții ce ar însemna învierea din morți. Marcu 9:1-10.

Pe munte, Petru propune să ridice un cort pentru Moise, Hristos și Ilie.

Moise a trecut prin moarte, dar Mihail a coborât și i-a redat viața înainte ca trupul lui să fi văzut stricăciunea. Satana a încercat să rețină trupul, reclamându-l ca al său; dar Mihail l-a înviat pe Moise și l-a dus în cer. Satana a rostit cuvinte amare împotriva lui Dumnezeu, denunțându-L ca nedrept pentru că a îngăduit să-i fie luată prada; dar Hristos nu și-a muștră potrivnicul, deși prin ispita lui căzuse slujitorul lui Dumnezeu. El, cu blândețe, l-a trimis la Tatăl Său, zicând: „Domnul să te mustre.”

„Isus le spusese ucenicilor Săi că dintre cei care stăteau împreună cu El erau unii care nu vor gusta moartea până când vor vedea împărăția lui Dumnezeu venind cu putere. La Schimbarea la Față această făgăduință s-a împlinit. Acolo, chipul lui Isus a fost schimbat și strălucea ca soarele. Veșmântul Său era alb și strălucitor. Moise era de față pentru a-i reprezenta pe aceia care vor fi înviați dintre morți la a doua arătare a lui Isus. Iar Ilie, care a fost mutat fără să vadă moartea, îi reprezenta pe aceia care vor fi schimbați în nemurire la a doua venire a lui Hristos și vor fi mutați la cer fără să vadă moartea. Ucenicii au privit cu uimire și cu teamă slăvita maiestate a lui Isus și norul care i-a umbrit, și au auzit glasul lui Dumnezeu, în maiestate înfricoșătoare, zicând: «Acesta este Fiul Meu preaiubit; pe El să-L ascultați.» Scrieri timpurii, 164.

Muntele Schimbării la Față identifică trei corturi. Cortul lui Moise la începutul Israelului antic; cortul lui Hristos, așa cum este reprezentat de întruparea Sa; și cortul celor o sută patruzeci și patru de mii, așa cum este reprezentat de Ilie. Cei o sută patruzeci și patru de mii sunt aceia care nu vor gusta moartea, până când vor vedea A Doua Venire a lui Hristos. Muntele identifică momentul în care pecetea este pusă asupra celor o sută patruzeci și patru de mii.

Tabernacolul celor o sută patruzeci și patru de mii este ridicat în Sărbătoarea antitipică a Corturilor. Muntele îi identifică pe cei care nu vor gusta moartea și rânduiește trei martori că, atunci când aceștia văd slava lui Dumnezeu pe munte, este Sărbătoarea antitipică a Corturilor.

Ei sunt ridicați ca cortul lui Ilie, care a început să fie ridicat în 2023, când atât Moise, cât și Ilie au fost înviați. Întâi s-a pus temelia, care este singura temelie ce poate fi pusă, iar acea temelie este Hristos, piatra din capul unghiului și piatra de temelie. Apoi se așază piatra cea din vârf, care reprezintă pecetluirea celor o sută patruzeci și patru de mii, așa cum a fost reprezentată pe Muntele Schimbării la Față. Pe munte, Petru, Iacov și Ioan îi reprezintă pe cei care, în adevăr, nu gustă moartea. Petru a consemnat mai târziu că împărăția de preoți este alcătuită din cei care au gustat că Domnul este bun și care erau o casă duhovnicească. Ei au gustat viața, de aceea nu gustă moartea.

Dacă ați gustat într-adevăr că Domnul este bun. Apropiindu-vă de El, ca de o piatră vie, lepădată într-adevăr de oameni, dar aleasă de Dumnezeu și de mare preț, și voi, ca niște pietre vii, sunteți zidiți, ca să fiți o casă duhovnicească, o preoție sfântă, spre a aduce jertfe duhovnicești, bineplăcute lui Dumnezeu prin Isus Hristos. De aceea este și scris în Scriptură: Iată, pun în Sion o piatră din capul unghiului, aleasă, de mare preț; și cine crede în El nu va fi dat de rușine. 1 Petru 2:3-6.

Cuvântul redat prin „confounded” înseamnă „a fi rușinat”. Rămășița este reprezentată de Petru, iar bucuria lor este pusă în contrast cu a celor care au respins solia ploii târzii. O cheie cu privire la cei o sută patruzeci și patru de mii — căci lui Petru i s-au dat „cheile” împărăției — este „piatra din capul unghiului” care a fost pusă în Sion. Acea piatră este minunată în ochii celor dreți și o piatră de poticnire pentru bețivii lui Efraim.

Piatra pe care au lepădat-o ziditorii a ajuns piatra din capul unghiului. Aceasta este lucrarea Domnului; este minunată în ochii noștri. Psalmul 118:22, 23.

Isus a comentat asupra acestor versete în concluzia pildei viei.

Iisus le-a zis: N-ați citit niciodată în Scripturi: „Piatra pe care au lepădat-o ziditorii, aceasta a ajuns în capul unghiului; de la Domnul s-a făcut aceasta și este minunată în ochii noștri”? De aceea vă spun: Împărăția lui Dumnezeu va fi luată de la voi și dată unui neam care va aduce roadele ei. Și oricine va cădea peste piatra aceasta se va sfărâma; iar pe oricine va cădea ea, îl va zdrobi în pulbere. Iar când arhierii și fariseii au auzit pildele Lui, au înțeles că despre ei vorbea. Dar, căutând să pună mâna pe El, se temeau de mulțimi, pentru că mulțimile Îl socoteau proroc. Matei 21:42-46.

Cine primește mesajul fundamental va fi zdrobit, căci Stânca este Hristos, iar lucrarea evangheliei este să-l smerească pe om până în pulbere.

„Ce este îndreptățirea prin credință? Este lucrarea lui Dumnezeu de a așeza slava omului în țărână și de a face pentru om ceea ce nu este în puterea lui să facă pentru sine. Când oamenii își văd propria nimicnicie, sunt pregătiți să fie îmbrăcați cu neprihănirea lui Hristos. Când încep să-L laude și să-L înalțe pe Dumnezeu toată ziua, atunci, privind, sunt schimbați în același chip. Ce este regenerarea? Este a-i descoperi omului care este propria lui natură reală, și anume că, în sine însuși, este fără valoare.” Manuscript Releases, volumul 20, 117.

Oricine respinge piatra de temelie este nimic, așa cum s-a întâmplat cu Israelul din vechime, în împlinirea aplicării pildei vici de către Isus. Iudeii L-au respins pe Hristos; L-au respins și pe Moise, căci, dacă l-ar fi crezut pe Moise, L-ar fi crezut și pe Hristos. Au respins Legea lui Dumnezeu, învățând ca învățătură poruncile oamenilor. Hristos, Moise și Legea sunt toate simboluri ale temeliiilor, iar Hristos este singura temelie care poate fi așezată; totuși, Hristos, ca temelie, este reprezentat prin multe simboluri. Moise și Legea sunt ambele ilustrații ale acestui fapt. Hristos este singura temelie, dar aceasta înseamnă doar că celelalte temelii din Cuvântul Său profetic sunt pur și simplu simboluri ale unui anumit aspect al caracterului Său.

Căci altă temelie nimeni nu poate pune decât cea pusă, adică Isus Hristos. 1 Corinteni 3:11.

Isus este Cuvântul, iar ca atare rânduielele cuprinse în Cuvântul Său Îl reprezintă pe El Însuși. De aceea Sora White consemnează că Cele Zece Porunci sunt o transcriere a caracterului lui Hristos. El este Cel dintâi și Cel de pe urmă, iar când este reprezentat în acest chip, se arată că Hristos ilustrează întotdeauna sfârșitul unui lucru prin începutul lui. Ca Cuvânt, El este și „Adevăr”, iar adevărul este un cadru profetic. El este Leul din seminția lui Iuda când Își pecetluiește și Își desigilează Cuvântul. El este, de asemenea, piatra de colț care devine piatra de coronament. Piatra de colț este pur și simplu o ilustrare a Lui ca temelie, sau a primei litere a cuvântului ebraic „adevăr”. Piatra de coronament este lucrarea de încununare a templului, iar, când este aliniată cu cadrul adevărului, piatra de coronament este de douăzeci și două de ori mai puternică decât piatra de colț. Ceea ce este minunat în ochii celor ce au gustat că bun este Domnul este felul în care principiile cadrului adevărului, aliniat cu piatra de colț și piatra de coronament, identifică una dintre cheile profetice care i-au fost date lui Petru.

Alfa este întâia literă, iar Omega este a douăzeci și doua. Nestematele lui Miller strălucesc ca soarele, dar când omul cu peria de praf a adunat nestematele, ele au fost de zece ori mai strălucitoare. Recunoașterea faptului că sfârșitul unei linii profetice este la fel, dar mai puternic

decât începutul aceleiași linii profetice este „minunată”. Este un element al caracterului lui Hristos; este una dintre cheile date lui Petru pentru a-i lega pe cei o sută patruzeci și patru de mii.

„Casa duhovnicească” a lui Petru este cufărul din visul lui William Miller și, totodată, vistieria pentru zeciuiele și daruri din Maleahi. Când se deschid ferestrele cerului, o clasă este aruncată afară din încăpere, iar cealaltă clasă este aruncată în cufăr și i se dau uniformele de in alb ale Bisericii triumfătoare a lui Dumnezeu.

În chip solemn și public, poporul lui Iuda se legase prin jurământ să se supună Legii lui Dumnezeu. Dar când influența lui Ezra și a lui Neemia a lipsit pentru o vreme, mulți s-au depărtat de Domnul. Neemia se întorsese în Persia. În absența lui din Ierusalim, s-au strecurat rele care amenințau să pervertească poporul. Închinătorii la idoli nu numai că și-au făcut loc în cetate, ci au și întinat, prin prezența lor, însăși incinta templului. Prin căsătorii mixte, se legase o prietenie între Eliașib, marele preot, și Tobia Amonitul, dușmanul înverșunat al lui Israel. Ca urmare a acestei alianțe nelegiuite, Eliașib îi îngăduise lui Tobia să ocupe o încăpere din anexele templului, care până atunci fusese folosită drept depozit pentru zeciuiele și darurile poporului.

Din pricina cruzimii și perfidiei amoniților și moabiților față de Israel, Dumnezeu declarase prin Moise că ei trebuiau să fie pentru totdeauna excluși din adunarea poporului Său. Vezi Deuteronomul 23:3–6. În sfidarea acestui cuvânt, marele preot aruncase afară ofrandele păstrate în odaia Casei lui Dumnezeu, pentru a face loc acestui reprezentant al unui neam proscris. Nu s-ar fi putut arăta un dispreț mai mare față de Dumnezeu decât acela de a-i acorda o asemenea favoare acestui vrăjmaș al lui Dumnezeu și al adevărului Său.

La întoarcerea din Persia, Neemia a luat cunoștință de profanarea îndrăzneată și a luat măsuri grabnice pentru a-l izgoni pe intrus. „M-a mâhnit adânc”, declară el; „de aceea am aruncat afară toate lucrurile casei lui Tobia din încăpere. Apoi am poruncit și au curățit încăperile; și acolo am adus iarăși vasele casei lui Dumnezeu, împreună cu jertfa de mâncare și tămâia.”

Nu numai că templul fusese profanat, ci și darurile fuseseră întrebuințate în mod necuvenit. Aceasta avusese tendința de a descuraja dărnicia poporului. Își pierduseră râvna și fervoarea și ezitau să aducă zeciuiala. Vistieriile casei Domnului erau slab îndestulate; mulți dintre cântăreți și alții rânduți în slujba templului, neprimind o întreținere îndestulătoare, părăsiseră lucrarea lui Dumnezeu pentru a lucra în altă parte.

Neemia a purces la îndreptarea acestor abuzuri. I-a adunat laolaltă pe cei care părăsiseră slujba Casei Domnului „și i-a pus la locul lor”. Aceasta a insuflat poporului încredere, iar tot Iuda a adus „zeciuiala din grâu, din must și din untdelemn”. Bărbați care „erau socotiți vrednici de încredere” au fost numiți „ispravnici peste cămări”, „iar datoria lor era să împartă fraților lor”. Profeți și regi, 669, 670.

Când Neemia „l-a izgonit pe Tobia”, Îl prefigura pe Hristos izgonindu-i pe schimbătorii de bani din chiar același templu. Nu era vorba doar de templu, ci de însăși încăperea din templu în care erau păstrate zeciuiele. Când Eliakim cel filadelfian l-a înlocuit pe Șebna cel laodicean, Șebna era vistiernicul care a fost aruncat într-un câmp îndepărtat.

Așa zice Domnul, Dumnezeul oștirilor: Du-te la acest vistiernic, chiar la Șebna, mai-marele casei, și spune: Ce ai tu aici? și pe cine ai tu aici, de ți-ai cioplit aici un mormânt, ca unul care își cioplește un mormânt pe înălțime și își sapă o locuință într-o stâncă? Iată, Domnul te va duce departe într-o robie puternică și, negreșit, te va acoperi. Negreșit te va răsuci cu violență și te va azvârli, ca pe o minge, într-o țară întinsă: acolo vei muri, și acolo carele gloriei tale vor fi rușinea casei stăpânului tău. Și te voi izgoni din dregătoria ta, iar din starea ta te va doborî.

În ziua aceea voi chema pe slujitorul Meu, Eliacim, fiul lui Hilchia; îl voi îmbrăca cu veșmântul tău, îl voi încinge cu brâul tău și voi încredința cârmuirea ta în mâna lui; și el va fi un tată pentru locuitorii Ierusalimului și pentru casa lui Iuda. Cheia casei lui David o voi pune pe umărul lui; el va deschide și nimeni nu va închide; și va închide și nimeni nu va deschide.

Și îl voi fixa ca un cui într-un loc sigur; și va fi un tron de slavă pentru casa tatălui său. Și de el va atârna toată slava casei tatălui său: vlăstarele și odraslele, toate vasele de mică măsură, de la cupe până la toate urcioarele. În ziua aceea, zice Domnul oștirilor, cuiul care este fixat în locul sigur va fi scos, va fi rețezat și va cădea; și povara care era pe el va fi înlăturată, căci Domnul a vorbit. Isaia 22:15-22.

În ziua în care Șebna, laodiceanul nesăbuit, este aruncat afară, lui Eliacim i se încredințează conducerea bisericii triumfătoare. Când Hristos curățește templul celor o sută patruzeci și patru de mii de gunoiul care a acoperit nestematele de preț, El arată că îi va "acoperi" pe cei reprezentați de Șebna. Înainte ca ferestrele cerului să fie deschise, nestematele erau acoperite cu gunoi, iar când gunoiul este aruncat afară, gunoiul este apoi acoperit de rușine. Visul lui William Miller identifică pecetluirea celor o sută patruzeci și patru de mii.

Caseta este vistieria lui Maleahi, casa duhovnicească a lui Petru și cortul lui Ilie pe care Petru a dorit să-l ridice. Omul cu mătura ilustrează pecetluirea celor o sută patruzeci și patru de mii, când El aruncă nestematele în cutie. Maleahi identifică testul care dovedește că poporul lui Dumnezeu s-a întors cu adevărat la El.

Atunci cei ce se temeau de Domnul vorbeau adesea unul cu altul; iar Domnul a luat aminte și a ascultat, și s-a scris înaintea Lui o carte de aducere-aminte pentru cei ce se temeau de Domnul și care cugetau la Numele Lui. Ei vor fi ai Mei, zice Domnul oștirilor, în ziua când Îmi voi strânge giuvaerurile; și îi voi cruța, cum cruță un om pe fiul său care Îi slujește. Atunci vă veți întoarce și veți deosebi între cel drept și cel rău, între cel ce Îi slujește lui Dumnezeu și cel ce nu Îi slujește. Maleahi 3:16-18.

Întoarcerea este un cuvânt-cheie în pasaj, căci Dumnezeu Își cheamă poporul să se întoarcă la El, dar El, de asemenea, le cere acelor oameni să-L pună la încercare, prin înapoierea zeciuielilor și a darurilor; și este, de asemenea, un timp când cei drepti se vor „întoarce”, iar, făcând astfel, vor „discerni” între cei înțelepți și cei neînțelepți. Cei care s-au temut de Domnul și au cugetat la Numele Lui sunt aceia care urmează să fie stindardul celor o sută patruzeci și patru de mii.

Frica de Domnul este primul test; prin urmare, când versetul șaisprezece spune: „atunci cei ce se temeau de Domnul”, aceasta face trimitere înapoi în narațiunea profetică.

Cuvintele voastre au fost aspre împotriva Mea, zice Domnul. Însă voi ziceți: „Ce am rostit noi atât de mult împotriva Ta?” Ați zis: „Degeaba Îi slujim lui Dumnezeu; și ce folos este că am păzit rânduiala Lui și că am umblat cu jale înaintea Domnului oștirilor?” Și acum îi numim fericiți pe cei trufași; da, cei ce lucrează nelegiuirea sunt înălțați; da, cei ce-L ispitesc pe Dumnezeu chiar sunt izbăviți. Maleahi 3:13-15.

Maleahi spune: „și acum îi numim fericiți pe cei trufași”. Bețivii lui Efraim sunt numiți „cununa mândriei” și se bucură când cred că Moise și Ilie, cei doi profeți care îi chinuiau, au murit. Au fost atât de bucuroși, încât și-au trimis daruri unii altora.

Iar trupurile lor moarte vor zăcea pe ulița cetății celei mari, care, în înțeles duhovnicesc, se numește Sodoma și Egiptul, unde a fost răstignit și Domnul nostru. Și cei dintre popoare, seminții, limbi și neamuri vor vedea trupurile lor moarte trei zile și jumătate și nu vor îngădui ca trupurile lor moarte să fie puse în morminte. Și cei ce locuiesc pe pământ se vor bucura de ei, se vor veseli și își vor trimite daruri unii altora, pentru că acești doi proroci i-au chinuit pe cei ce locuiesc pe pământ. Apocalipsa 11:8-10.

Cei trufași sunt fericiți de la 18 iulie 2020 până în 2023. La 18 iulie 2020, mesajul a fost „aspru” împotriva „Domnului”. La 18 iulie 2020 nu am recunoscut cât de cumplit vorbisem împotriva lui Dumnezeu și a Cuvântului Său. Dezamăgiți, am intrat în vremea de zăbovire, așa cum este reprezentată de plângerea: „Este zadarnic să slujim lui Dumnezeu; și ce folos că am păzit rânduiala Lui și că am umblat cu jale înaintea Domnului oștirilor?” Aceasta este paralelă cu plângerea lui Ieremia, când ilustrează întâia dezamăgire.

Nu am stat în adunarea batjocoritorilor, nici nu m-am bucurat; am stat singur din pricina mâinii Tale, căci m-ai umplut de indignare. De ce este durerea mea necurmată, iar rana mea de nevindecat, care nu voiește să se vindece? Vei fi Tu pentru mine, cu totul, ca un mincinos și ca niște ape care seacă? Ieremia 15:17, 18.

Cuvintele noastre au fost aspre cu privire la prevestirea din 18 iulie 2020, iar atunci nu știam cât de grav ne răzvrătiserăm. În momentul dezamăgirii, timpul întârzierii era în desfășurare, în vreme ce o clasă jela, iar cealaltă se bucura. În acel context, Maleahi afirmă:

Atunci cei ce se temeau de Domnul vorbeau adesea unul cu altul; iar Domnul a luat aminte și a auzit, și o carte de aducere-aminte a fost scrisă înaintea Lui pentru cei ce se temeau de Domnul și care cugetau la Numele Său. Ei vor fi ai Mei, zice Domnul oștirilor, în ziua când Îmi voi aduna giuvaierurile; și îi voi cruța, așa cum un om își cruță propriul său fiu care îi slujește.

Atunci vă veți întoarce și veți discerne între cel drept și cel rău, între cel ce slujește lui Dumnezeu și cel ce nu-l slujește. Maleahi 3:16-18.

În 2024 a sosit testul de temelie, reprezentat prin frica de Domnul. În acel test s-au manifestat două clase, iar grupul care alcătuia cele două clase a vorbit adesea unii cu alții în întâlniri regulate pe Zoom, pe parcursul celor trei zile și jumătate. Domnul le-a ascultat discuțiile. Clasa care se temea de Domnul a cugetat la Numele Său: Palmoni, Leul din seminția lui Iuda, Alfa și Omega, Adevărul, Cuvântul, Minunatul Lingvist, piatra din unghi și piatra din capul unghiului, Mielul,

Marele Preot ceresc, Templul, Stânca. Cei care au intrat în acea carte vor fi nestemate pe coroana care reprezintă stindardul împărăției slavei. Când El alcătuieste acele nestemate, atunci ei se întorc și deosebesc între cel drept și cel rău. Când El aruncă nestematele în casetă, atunci se discerne cine este nebun și cine este înțelept.

Maleahi consemnează:

Întoarceți-vă la Mine, și Mă voi întoarce la voi,

Dar voi ați zis: În ce să ne întorcem?

Aduceți toate zeciuielile în casa vistieriei, ca să fie hrană în casa Mea, și puneți-Mă acum la încercare prin aceasta, zice Domnul oștirilor, dacă nu voi deschide pentru voi ferestrele cerului și nu voi revărsa peste voi o binecuvântare, încât să nu mai fie loc s-o primiți.

Vistieria este cufărul, iar zeciuielile sunt fecioarele înțelepte. Vistieria este Cuvântul lui Dumnezeu așezat într-un nou cadru al adevărului. Nestematele care sunt așezate în acel cufăr sunt adevărurile asociate cu mesajul Strigătului de la miezul nopții. Zeciuielile erau păstrate într-o odaie anume din templu, așa cum se arată în curățirea făcută de Neemia. Cufărul și vistieria, sau casa duhovnicească a lui Petru, reprezintă templul lui Dumnezeu, iar nestematele reprezintă templele omenești care sunt unite cu Divinitatea în locul tainic al Celui Preaînalt. Solii omenești nu pot fi separați de mesajul Divin. Nestematele sunt atât solii lui Dumnezeu, cât și mesajul pe care îl proclamă. Inspirația identifică adesea mesajul și solul laolaltă.

Dumnezeu a chemat Biserica Sa în vremea aceasta, așa cum a chemat pe Israelul de odinioară, să stea ca o lumină pe pământ. Prin tăietorul puternic al adevărului, soliile primului, celui de-al doilea și celui de-al treilea înger, El i-a despărțit de biserici și de lume, pentru a-i aduce într-o apropiere sacră de Sine. I-a făcut depozitarii Legii Sale și le-a încredințat marile adevăruri profetice pentru timpul acesta. Asemenea oracolelor sfinte încredințate Israelului de odinioară, acestea sunt o încredințare sfântă care trebuie comunicată lumii. Cei trei îngeri din Apocalipsa 14 îi reprezintă pe cei care primesc lumina soliilor lui Dumnezeu și pornesc ca agenții Săi pentru a face să răsunе avertizarea în lung și în latul pământului. Hristos declară urmașilor Săi: „Voi sunteți lumina lumii.” Fiecărui suflet care Îl primește pe Isus, crucea de pe Calvar îi vorbește: «Iată valoarea sufletului: „Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură.»» Nimic nu trebuie îngăduit să împiedice această lucrare. Este lucrarea de cea mai mare însemnătate pentru timp; ea trebuie să fie de o întindere pe măsura veșniciei. Dragostea pe care Isus a manifestat-o pentru sufletele oamenilor în jertfa pe care a adus-o pentru răscumpărarea lor îi va însufleți pe toți urmașii Săi. Mărturii, volumul 5, 455.

Vom începe să reunim aceste concepte în articolul următor.

În ultimii cincizeci de ani ai vieții mele, am avut ocazii prețioase de a dobândi experiență. Am dobândit experiență în privința soliei primului înger, a celui de-al doilea și a celui de-al treilea. Îngerii sunt reprezentați ca zburând în mijlocul cerului, proclamând lumii un mesaj de avertizare și având incidență directă asupra oamenilor care trăiesc în ultimele zile ale istoriei acestui pământ. Nimeni nu aude vocea acestor îngeri, căci ei sunt un simbol menit să reprezinte poporul lui Dumnezeu care lucrează în armonie cu universul ceresc. Bărbați și femei, luminați

de Duhul lui Dumnezeu și sfințiți prin adevăr, proclamă cele trei solii în ordinea lor.

Am avut un rol în această lucrare solemnă. Aproape întreaga mea experiență creștină este strâns împletită cu ea. Există astăzi unii care au o experiență asemănătoare cu a mea. Ei au recunoscut adevărul care se descoperă pentru acest timp; au mers în pas cu Marele Conducător, Căpetenia oștirii Domnului.

În proclamarea soliiilor, fiecare punct al profeției a fost împlinit. Cei care au avut privilegiul de a lua parte la proclamarea acestor solii au dobândit o experiență de cea mai înaltă valoare pentru ei; și acum, când ne găsim în mijlocul primejdiilor acestor zile din urmă, când se vor auzi din toate părțile glasuri zicând: „Iată Hristos”, „Iată adevărul”; în vreme ce povara multora este să zdruncine temelia credinței noastre, care ne-a desprins de biserici și de lume ca să stăm ca un popor deosebit în lume, asemenea lui Ioan, mărturia noastră va fi depusă:

'Ceea ce era de la început, ceea ce am auzit, ceea ce am văzut cu ochii noștri, ceea ce am privit și ceea ce au pipăit mâinile noastre, privitor la Cuvântul vieții;... ceea ce am văzut și am auzit, aceea vă vestim, pentru ca și voi să aveți comuniune cu noi.'

Mărturisesc cele ce am văzut, cele ce am auzit, cele ce mâinile mele au pipăit cu privire la Cuvântul vieții. Și știu că această mărturie este de la Tatăl și de la Fiul. Am văzut și mărturisim că puterea Duhului Sfânt a însoțit prezentarea adevărului, avertizând prin condei și prin glas și dând mesajele în ordinea lor. A tăgădui această lucrare ar însemna a tăgădui pe Duhul Sfânt și ne-ar așeza în ceata celor care s-au depărtat de la credință, dând ascultare duhurilor înșelătoare.

Vrăjmașul va pune în mișcare toate mijloacele pentru a dezdăcina încrederea credincioșilor în stâlpii credinței noastre, exprimați în soliiile trecutului, care ne-au așezat pe platforma înălțată a adevărului veșnic și care au statornicit și au conferit caracter lucrării. Domnul Dumnezeu al lui Israel și-a călăuzit poporul, descoperindu-i adevăr de origine cerească. Glasul Său a fost auzit și încă se aude, zicând: Înaintați din putere în putere, din har în har, din slavă în slavă. Lucrarea se întărește și se lărgește, căci Domnul Dumnezeu al lui Israel este apărarea poporului Său.

Cei care au doar o înțelegere teoretică a adevărului, ca și cum l-ar atinge doar cu vârful degetelor, care nu au adus principiile lui în sanctuarul lăuntric al sufletului, ci au păstrat adevărul vital în curtea exterioră, nu vor vedea nimic sacru în istoria trecută a acestui popor, care i-a făcut să fie ceea ce sunt și i-a așezat ca lucrători misionari plini de râvnă și hotărâți în lume.

Adevărul pentru timpul acesta este de mare preț, dar cei ale căror inimi nu au fost zdrobite prin căderea peste Stânca, Hristos Isus, nu vor vedea și nu vor înțelege ce este adevărul. Vor primi ceea ce le este pe plac, potrivit cu ideile lor, și vor începe să pună o altă temelie decât aceea care a fost pusă. Își vor măguli propria vanitate și părere de sine, socotind că sunt în stare să înlăture stâlpii credinței noastre și să-i înlocuiască cu stâlpi pe care i-au născocit ei înșiși.

Aceasta va continua atâta vreme cât va dăinui timpul. Oricine a fost un cercetător atent al Bibliei va vedea și va înțelege poziția solemnă a celor care trăiesc în scenele de încheiere ale istoriei acestui pământ. Își vor simți propria neputință și slăbiciune și vor face din prima lor

grijă nu să aibă doar o formă de evlavie, ci o legătură vie cu Dumnezeu. Nu vor îndrăzni să se odihnească până când Hristos va lua chip în ei, nădejdea slavei. Eul va muri; mândria va fi izgonită din suflet, iar ei vor avea blândețea și bunătatea lui Hristos. Notebook Leaflets, 60, 61.